

Sygn. akt I CSK 521/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa M. B., A. B. i A. W.

przeciwko P. [...] z siedzibą

w W.

o zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 marca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódek

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 8 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przysądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

W sprawie nie występuje żadna z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., choć skarżący odwołali się do potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, oraz do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Odwołanie się do przesłanki zawartej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości nie doczekał się należytej wykładni, bądź niejednolita jego interpretacja wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. W takim wypadku strona powinna przedstawić na czym polegają te rozbieżności, ze wskazaniem konkretnych orzeczeń (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Wskazana rozbieżność orzecznictwa wynikająca z niejednolitej wykładni wskazanego przepisu musi mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a w sprawie ta przesłanka nie występuje. Powódka M. B. zgłosiła szkodę z dnia 25 stycznia 2010 r. tylko imieniem własnym bez stosownych dokumentów. Postępowanie likwidacyjne toczyło się do dnia 25 maja 2010 r., a powództwo w sprawie zostało wytoczone w kwietniu 2011 r. Najistotniejsze jest jednak to, że Sąd pierwszej instancji wziął pod uwagę przy ocenie wysokości przyznanych dla powodów świadczeń, zmiany jakie zaszły w toku sprawy do daty wydania wyroku w dniu 12

lutego 2013 r. W sprawie więc istotne okoliczności wystąpiły pomiędzy datą wezwania do zapłaty, a datą wyrokowania. Jak stwierdził Sąd Apelacyjny w toku postępowania likwidacyjnego, pozwanemu nie były znane wszystkie okoliczności istotne dla ustalenia wysokości szkód, a powódki wykazały je dopiero w toku procesu. W tym stanie rzeczy, należało podzielić pogląd Sądu Apelacyjnego, że o dacie początkowej świadczeń odsetkowych zadecydowały konkretne okoliczności tej sprawy, tj. na jaką datę ukształtował się stan faktyczny będący podstawą oceny wysokości tych świadczeń.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100).

W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Mając na uwadze naprowadzone powyżej fakty zasądzenie w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 kwietnia 2013 r. I ACa [...] odsetki od innej daty, nie świadczą ani o sprzeczności judykatury, ani o naruszeniu powołanych w skardze kasacyjnej unormowań prawnych, lecz są wynikiem odmiennego stanu faktycznego.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).